

Vec C-565/18

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

6. september 2018

Vnútroštátny súd:

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

2. júl 2018

Odvolaťka:

Société Générale S.A.

Odporkyňa v odvolacom konaní:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio
Contenzioso

COMMISSIONE TRIBUTARIA **REGIONALE**

DI **LOMBARDIA** (Regionálna daňová komisia Lombardia)

[omissis]

vydala toto

UZNESENIE

– o odvolaní č. 17/2017

– proti rozsudku [omissis], ktorý vyhlásila Commissione Tributaria Provinciale di MILANO (Provinčná daňová komisia Miláno, Taliansko)

proti:

DIREZIONE REGIONALE LOMBARDIA UFFICIO CONTENZIOSO
(REGIONÁLNE RIADITEĽSTVO LOMBARDIA – SPOROVÉ ODDELENIE,
Taliansko)

podaného odvolateľkou:

SOCIETE GENERALE S.A.

[omissis]

[omissis]

Napadnuté akty:

ZAMIETNUTIE VRÁTENIA ZAPLATENEJ DANE č. ŽIADOSTI
Z 1. AUGUSTA 2014

[omissis]

PRIEBEH KONANIA

[omissis]

[omissis]

Skutkový stav:

1) Dňa 28. marca 2014 spoločnosť SOCIÉTÉ GÉNÉRALE, zahraničné DIČ: FR 27552120222, so sídlom v Paríži (Francúzsko) [omissis] prostredníctvom svojej talianskej pobočky majúcej stále zastúpenie v Miláne (Taliansko) [omissis] predložila daňové priznanie na účely dane z finančných transakcií, tzv. *Financial Transaction Tax (FTT)*, ktorú stanovuje a upravuje v talianskom právnom poriadku článok 1 ods. 491 až 500 Legge 24 dicembre 2012, n. 228 (Legge di

Stabilità 2013) (zákon č. 228 z 24. decembra 2012, zákon o stabilité z roku 2013) a vykonávací ministerská vyhláška z 21. februára 2013, následne zmenená ministerskou vyhláškou zo 16. septembra 2013.

2) Z vyššie uvedeného daňového priznania týkajúceho sa finančných transakcií vykonaných v priebehu zdaňovacieho obdobia 2013 francúzskou materskou spoločnosťou, ktorých predmetom boli derivátové finančné nástroje, vyplynul dlh na dani podľa článku 1 ods. 492 zákona 228/2012 v celkovej výške 55 207,00 eura zodpovedajúci platbám, ktoré boli vykonané v priebehu referenčného daňového obdobia.

3) Dňa 1. augusta 2014 talianska pobočka podala v mene materskej spoločnosti žiadosť o vrátenie zaplatenej sumy na Agenzia delle Entrate (daňový úrad, Taliansko) tvrdiac, že je právna úprava o dani z finančných transakcií s „derivátmi“ v rozpore s ústavou v časti, v ktorej stanovuje uplatnenie dane na základe predpokladu, že je subjekt, emitent podkladového aktíva derivátu rezidentom v talianskom štáte, a to z dôvodu údajného porušenia zásady formálnej rovnosti a platobnej schopnosti podľa článkov 3 a 53 ústavy, ako i z dôvodu údajného porušenia medzinárodného obyčajového práva významného podľa článku 10 ústavy v talianskom ústavnom systéme. Žiadosť spoločnosti o vrátenie zaplatenej sumy vychádzala taktiež z rozporu *tejto* vnútroštátnej právnej úpravy s právom Európskej únie, konkrétne s článkami 18, 56 a 63 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

4) Daňový úrad nerozhodol o žiadosti o vrátenie zaplatenej dane, a preto daňovník 28. januára 2015 po uplynutí 90 dní odo dňa podania žiadosti podal na CTP Miláno (commissione tributaria provinciale – provinčná daňová komisia) včasný návrh na preskúmanie rozhodnutia o konkludentnom zamietnutí s cieľom uložiť daňovému úradu povinnosť vrátiť zaplatenú daň z tých istých dôvodov, na základe ktorých odôvodnil svoju žiadosť o vrátenie dane a požiadal o: a) prerušenie konania a predloženie veci na Corte Costituzionale (Ústavný súd, Taliansko) kvôli protiústavnosti článku 1 ods. 492 zákona 228/2012 z dôvodu jeho rozporu s článkami 3 a 53 ústavy; b) pozastavenie uplatňovania talianskej právnej úpravy z dôvodu, že je v rozpore s článkami 18, 56 a 63 ZFEÚ alebo subsidiárne o prerušenie konania a predloženie nižšie uvedenej prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie na základe zásady jednotného uplatňovania práva Únie: *„bránia články 18, 56 a 63 ZFEÚ vnútroštátnej právnej úprave, ktorá ukladá povinnosť zaplatiť daň z finančných nástrojov len z dôvodu, že je predmetom finančných transakcií derivát, ktorého podkladovým aktívom je cenný papier emitovaný spoločnosťou usadenou v tomto štáte?“* c) prerušenie z dôvodu protiústavnosti a predloženie veci ústavnému súdu kvôli rozporu článku 1 ods. 492 zákona 228/2012 so zásadami územnej príslušnosti a daňovej nezávislosti, ktoré sú súčasťou medzinárodného a európskeho práva, a preto podľa článku 10 ods. 1 ústavy sú významné v rámci talianskeho ústavného systému.

5) K návrhu sa vyjadril Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia (daňový úrad – regionálne riaditeľstvo Lombardia), ktorý žiadal návrh

zamietnuť, spochybnil tvrdenia navrhovateľky a trval na zákonnosti zamietnutia vrátenia dane a právnej úpravy, ktorým sa zaviedla predmetná daň, pričom poukazoval na existenciu objektívnej a skutočnej väzby medzi zdanenými derivátovými nástrojmi a právnym poriadkom talianskeho štátu, v prípade ako je to v prejednávanej veci, keď podkladové aktívum derivátu je emitované spoločnosťou, ktorá je usadená v talianskom štáte.

6) Rozsudkom č. 4334/16 zo 17. mája 2016 CTP Miláno zamietla návrh a na rozdiel od tvrdení daňovníka konštatovala, že zdanenie transakcií s derivátmi, ktorých podkladovým aktívom je cenný papier emitovaný spoločnosťou usadenou na území talianskeho štátu, je úplne zákonné, keďže podľa CTP legislatívny odkaz na rezidenciu subjektu emitenta podkladového aktíva je postačujúci na to, aby vytvoril serióznú skutočnú a objektívnu väzbu ekonomickej povahy medzi zdaňovaným nástrojom a výrazom platobnej schopnosti podľa článku 53 ústavy, t. j. medzi obchodovaním s derivátom a talianskym štátom.

7) Podľa názoru CTP nebola v žiadnom prípade porušená zásada rovnosti podľa článku 3 ústavy, a to z dôvodu neoddeliteľnej spätosti medzi hodnotou podkladového aktíva a hodnotou derivátu, vyjadrenej v rámci *pay-off* samotného derivátu, spojitosť, ktorá, ako uviedol úrad a zdôraznila Komisia, umožňuje realizovať náhradné obchodovania s derivátmi namiesto priameho obchodovania s podkladovými aktívami, preto vylúčenie derivátov z dane z finančných transakcií (napriek tomu, že sú výrazom platobnej schopnosti a objektívne prepojené s talianskym právnym poriadkom) by mohlo spôsobiť obchádzanie daňovej povinnosti subjektmi pôsobiacimi na finančnom trhu a zjavnú ujmu štátnych záujmov.

8) Pri absencii odlišných daňových režimov medzi talianskymi daňovníkmi a daňovníkmi ostatných štátov sa CTP domnievala, že nedošlo k porušeniu európskej právnej úpravy, medzinárodnej zásady územnej príslušnosti a zásady daňovej nezávislosti ostatných členských štátov, keďže existuje vyššie uvedená väzba medzi ekonomickou situáciou považovanou za daňový predpoklad a talianskym štátom, pričom v žiadnom prípade zákonodarná moc ostatných štátov nebola dotknutá.

9) Proti rozhodnutiu CTP podal daňovník odvolanie a zopakoval tvrdenia a námietky uvedené v prvostupňovom konaní a opätovne uviedol tie isté návrhy ako na prvom stupni, zároveň požiadal o úplnú zmenu napadnutého rozsudku, o vrátenie zaplatenej dane z finančných transakcií na základe výkladu článku 1 ods. 492 zákona 228/2012 v súlade s ústavou a subsidiárne o prerušenie konania a predloženie otázky protiústavnosti z dôvodu porušenia článkov 3 a 53 ústavy týmto ustanovením a taktiež z dôvodu porušenia medzinárodnej zásady územnej príslušnosti a zvrchovanosti štátu významného podľa článku 10 ústavy v právnym poriadku. Odvolateľka požiadala taktiež o predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie z dôvodu rozporu s článkami 18, 56 a 63 ZFEÚ.

10) K odvolaniu sa vyjadril Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia (daňový úrad – regionálne riaditeľstvo Lombardia), spochybnil tvrdenia uvedené daňovníkom a žiadal potvrdiť napadnutý rozsudok.

[vnútroštátny postup]

[omissis]

DÔVODY

Krátky opis skutkového stavu a právnych dôvodov tohto rozhodnutia podľa článku 36 ods. 2 bodu 4 legislatívneho dekrétu 546/1992

Senát [omissis] na dnešnom neverejnom zasadnutí rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku.

Právny stav:

11) Tento senát poukazuje na to, ako daň z finančných transakcií podľa článku 1 ods. 491 až 500 zákona 228/2012 bola zavedená s cieľom zabezpečiť prispievanie na verejné výdavky subjektom, ktorý vykonáva transakcie s finančnými nástrojmi na príslušných trhoch majúcih nejakú väzbu na taliansky štát.

12) Uvedenú daň má podľa odseku 491 citovaného článku doplneného príslušnými definíciami podľa článku 1 ministerskej vyhlášky z 21. februára 2013 a nasledujúceho odseku 494 platiť subjekt, ktorý má prospech z prevodu vlastníctva akcií a iných podieľajúcich finančných nástrojov vydaných spoločnosťami usadenými v Taliansku ako i z prevodu cenných papierov, ktoré zastupujú tieto nástroje bez ohľadu na to, v ktorom štáte je usadený subjekt emitent tohto cenného papiera, za predpokladu, ako už bolo povedané, že zastúpený cenný papier vydala spoločnosť usadená na talianskom území, pričom sa výška dane stanoví úmerne k hodnote transakcie na základe odstupňovanej sadzby podľa typu trhov, na ktorom došlo k obchodovaniu.

13) Toto ustanovenie je doplnené článkom 2 ministerskej vyhlášky z 21. februára 2013, podľa ktorého „*rezidencia sa určuje na základe sídla. Daň sa uplatní taktiež na prevod vlastníctva zastúpených cenných papierov bez ohľadu na miesto rezidencie emitenta cenných papierov a miesta uzavretia zmluvy*“.

14) Rovnakú daň, síce vyrátanú odlišným spôsobom, teda pevne stanovenou sumou zvyšujúcou sa podľa cenového rozpätia obchodovania a variabilnou podľa typu obchodovaného nástroja a hodnoty zmluvy, majú podľa odsekov 492 a 494 už citovaného článku platiť obe strany: „*transakcií s derivátovými finančnými nástrojmi podľa článku 1 ods. 3 legislatívneho dekrétu č. 58 z 24. februára 1998 a nasledujúcich zmien, ktorých podkladom je prevažne jeden alebo viacero finančných nástrojov podľa odseku 491 alebo ktorých hodnota prevažne závisí od jedného alebo viacerých finančných nástrojov uvedených v tomto odseku, ako i transakcií s cennými papiermi podľa článku 1 odsek 1a písm. c) a d) tohto*

legislatívneho dekrétu, ktoré umožňujú nadobudnúť alebo predat' najmä jeden alebo viaceré finančné nástroje podľa odseku 491 alebo, ktoré majú za následok určité vyrovnanie v hotovosti s odkazom prevažne na jeden alebo viaceré finančné nástroje uvedené v predchádzajúcom odseku vrátane warrantov, krytých warrantov a certifikátov“ (pozri článok 1 odsek 492 zákona 228/2012).

15) Vyššie uvedené ustanovenie, predmet odvolania tohto konania, stanovuje, že: *„Predmetom dane je každá transakcia bez ohľadu na miesto jej uzavretia a štát, v ktorom sú zmluvné strany rezidentmi“* (pozri článok 1 ods. 492 zákona 228/2012), čím sa potvrdzuje legislatívny zámer zdanit' samotnú transakciu prevodu.

16) Podobná vsuvka sa nachádza taktiež v predchádzajúcom odseku 491, čiže je evidentná legislatívna podobnosť medzi dvoma daňovými situáciami.

17) Z dôvodu úplnosti sa uvádza, že predmetná právna úprava v ďalšom odseku 495 upravuje aj tretiu daňovú kategóriu, ktorou sa stanovuje daň z finančných transakcií a [stanovujúcu, že] *„transakcie vykonávané na talianskom finančnom trhu sa zdaňujú daňou z vysokofrekvenčného obchodovania týkajúceho sa finančných nástrojov podľa odsekov 491 a 492“*.

17a) Daňová kategória opísaná v článku 1 ods. 495 zákona 228/2012 sa však priamo nevzťahuje na predmet tohto konania.

17b) Dôvody odvolania daňovníka sa totiž týkajú situácií uvedených v citovaných odsekoch 491 a 492 z dôvodu existujúcej zhody medzi nimi, keďže obidve situácie na jednej strane charakterizuje existencia väzby na taliansky právny poriadok identifikovaná v skutočnosti, že subjekty emitenti finančných nástrojov podľa článku 491 sú rezidentmi v Taliansku, pričom na druhej strane je na účely zdanenia bezvýznamné, v ktorom štáte sú usadené subjekty podieľajúce sa na transakcii.

18) Daňovník sa konkrétne domnieva, že väzba na taliansky právny poriadok upravená v článku 1 ods. 492 zákona 228/2012, ktorý zdaňuje transakcie s derivátmi, nie je v súlade s ústavnou zásadou podľa článku 53 ústavy, na základe ktorej platenie daní v Taliansku sa má uskutočniť podľa platobnej schopnosti vyjadrenej v rámci štátu, pričom daňová povinnosť sa nemôže týkať subjektov, ktoré nemajú nič spoločné s národným spoločenstvom.

19) Daňovník sa totiž pýta, akú platobnú schopnosť môže prejavovať, ako je to v prejednávanom prípade, subjekt nerezident, ktorý na zahraničnom trhu vymení derivát, ktorý tiež vydal iný subjekt nerezident a ktorý má ako podklad cenný papier emitovaný talianskou spoločnosťou: žiadny zisk sa vo forme obchodovania v Taliansku neprejavil, tak ako je to v prejednávanom prípade [omissis].

18) Odvolateľka zastáva názor, že vzhľadom na to, že chýba prejavenie platobnej schopnosti v súvislosti s transakciami s derivátmi podobnými tým, aké vykonávala, zákonodarca porušil zásadu formálnej rovnosti podľa článku 3

ústavy, keď s odkazom na článok 1 ods. 491 a 492 zákona 228/20121 podriadil rovnakému „daňovému mechanizmu“ rozdielne situácie (str. 16 odvolania).

19) Pokiaľ ide o údajne zjavnú protiústavnosť *tejto* právnej úpravy s odkazom na články 3 a 53 ústavy, s týmto názorom sa nemožno stotožniť.

20) V tejto súvislosti treba poznamenať, že ako je známe, článok 53 ústavy umožňuje zákonodarcovi zdaňovať transakcie majúce ekonomickú podstatu, teda priame a nepriame vyjadrenie zisku, ktoré majú väzbu na talianske územie a/alebo právny poriadok: existencia takejto väzby spôsobuje pre subjekt – hoci nie je rezidentom – vznik solidárnej povinnosti podieľať sa na financovaní národných verejných výdavkov na základe takto vyjadrenej platobnej schopnosti.

21) V prejednávanom prípade a v prípade situácií upravených v článku 1 ods. 492 zákona 228/2012 možno účinne identifikovať daňový predpoklad, ktorý je prejavom platobnej schopnosti vo finančných transakciách s derivátmi, ktorých podkladom je cenný papier emitovaný subjektom rezidentom v Taliansku.

22) Tieto transakcie majú totiž rovnakú väzbu na talianske územie a/alebo právny poriadok, akú majú situácie uvedené v odseku 491 citovaného článku: tak ako ten, kto nezávisle od svojej domácej alebo zahraničnej rezidencie realizuje vzhľadom na talianske územie obchodovania, ktorých predmetom sú cenné papiere podľa článku 1 ods. 491 zákona 228/2012 a využíva hodnotu, ktorá vznikne len v miere, v akej existuje a v rozsahu pôsobnosti právneho poriadku talianskeho štátu ako štátu emitenta obchodovaných cenných papierov (alebo zastúpených s obchodovanými cennými papiermi). Zároveň ktokoľvek, kto vykonáva transakcie s derivátmi, ktorých podkladom sú cenné papiere emitované talianskymi spoločnosťami, využíva hodnotu, ktorá je úzko spojená a závisí od cenného papiera, ktorého existencia závisí od existencie právneho poriadku talianskeho štátu, ktorý upravuje jeho vydávanie.

23) Inými slovami, nemožno mať pochybnosti o tom, že hoci môže byť derivát v porovnaní s podkladovým aktívom v obehú samostatne, existuje a je oceneľný len v rozsahu, v akom sú obchodované cenné papiere (alebo zastúpené s obchodovanými cennými papiermi) uznané talianskym právnym poriadkom ako štátom emitentom a hodnota derivátu je nevyhnutne od toho závislá na základe matematického vzťahu.

24) Je preto správne domnievať sa, že aj pre transakcie, ktorých predmetom sú „derivátové“ finančné nástroje podľa článku 1 ods. 492 zákona 228/2012 tak ako je to pre transakcie, predmetom ktorých sú cenné papiere podľa článku 1 ods. 491 zákona 228/2012, existuje konkrétna a overiteľná nerozlučiteľná ekonomická väzba medzi finančným nástrojom a právnym poriadkom talianskeho štátu, teda medzi transakciou – ktorá je daňovým predpokladom v rozsahu, v akom je výrazom platobnej schopnosti – a talianskym právnym poriadkom bez ohľadu na miesto výkonu transakcie a rezidencie zmluvných strán, preto nie je možné sa domnievať, že transakcia „nemá vzťah“ k národnému spoločenstvu, hoci ju

realizovali subjekty, ktoré nie sú rezidentmi v Taliansku a mimo talianskeho územia.

25) Z tohto pohľadu sa preto zdá, že aj článok 3 ústavy bol dodržaný, keďže z hľadiska výrazu platobnej schopnosti neexistuje žiadny zásadný rozdiel medzi transakciami podľa článku 1 ods. 491 zákona 228/2012 a transakciami podľa článku 1 ods. 492 tohto zákona.

26) Odvolateľka sa však domnieva, že *táto* právna úprava môže oslabiť fungovanie európskeho vnútorného trhu, keďže môže spôsobovať skrytú diskrimináciu v rámci daňového mechanizmu, ktorý je podľa odvolateľky len zdanlivo rovnaký pre daňovníkov rezidentov a daňovníkov nerezidentov, čím vzniká rozpor medzi článkom 1 ods. 492 zákona 221/2012 a článkom 18 ZFEÚ, podľa ktorého *„akákoľvek diskriminácia na základe štátnej príslušnosti je zakázaná“*.

27) Uplatnenie dane z finančných transakcií na transakcie realizované subjektmi nerezidentmi prostredníctvom subjektov, ktoré taktiež nie sú rezidentmi, i keď predmetom obchodovania sú deriváty, ktorých podkladom je cenný papier emitovaný talianskou spoločnosťou, má podľa daňovníka za následok obmedzenie slobody poskytovať služby v rámci Európskej únie zakázané článkom 56 ods. 1 ZFEÚ, podľa ktorého 28) *„V rámci nasledujúcich ustanovení sú zakázané obmedzenia slobody poskytovať služby v Únii vo vzťahu k štátnym príslušníkom členských štátov, ktorí sa usadili v niektorom inom členskom štáte ako príjemca služieb.“*

28) Inými slovami, uplatnenie dane, rovnako ako stanovenie určitých doplnkových správnych a oznamovacích povinností na účely vyberania dane (t. j. približný odhad jednotlivých transakcií s derivátmi, ktorých podkladové cenné papiere emitovali subjekty rezidenti v Taliansku z veľkého množstva realizovaných transakcií, ich evidencia a podávanie daňového priznania) sťažujú pre sprostredkovateľov nerezidentov sprostredkovateľskú činnosť derivátov a spôsobujú, že je v porovnaní s rezidentmi pre nich menej atraktívna a *de facto* spôsobujú obmedzenie slobody poskytovať služby, ktoré ZFEÚ zakazuje a ktoré je ešte zjavnejšie v prípade sprostredkovateľa usadeného v inom členskom štáte, než v ktorom je usadený príjemca služby.

29) Podľa odvolateľky *táto* daň uplatnená na prevody derivátov spoločne so súvisiacimi správными a oznamovacími povinnosťami teda spôsobuje prekážku prístupu na trh derivátov, ktorých podkladové cenné papiere vydala talianska spoločnosť a zároveň vedie k tomu, že je sprostredkovateľská činnosť týchto derivátov menej atraktívna, čím sa odradí tak ponuka ako i dopyt na podobné produkty.

30) Na podporu svojho tvrdenia odvolateľka uvádza nasledovnú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie: rozsudok Súdneho dvora z 26. júna 2003, C-422/01, *Skandia e Ramstedt*, bod 28; rozsudok Súdneho dvora z 5. júla 2012,

C-318/10, *SIAT*, body 19 a 28; rozsudok Súdneho dvora z 15. mája 1997, C-250/95, *Futura*. V súvislosti s porušením zmluvy aj v prípade obmedzenia základnej slobody, ktoré je rozsahovo menšie či menej významné, uvádza nasledovnú judikatúru, rozsudok 18.10.2012, C-498/10, X NV, bod 30, rozsudok Súdneho dvora 01.07.2010, C-233/09, *Dijkman*, bod 42; rozsudok Súdneho dvora 14.12.2006, C-170/15, *Dehkavit International*, bod 50; rozsudok Súdneho dvora 11.03.2004, C-9/02, *De Lasteryrie du Saillant*, bod 43, rozsudok Súdneho dvora 15.02.2000, C-34/98, *Commissione c. Francia*, bod 49.

31) Odvolateľka sa ďalej domnieva, že zdaniteľ podľa článku 1 ods. 492 zákona transakcie s derivátmi, ktorých podkladovým aktívom sú talianske cenné papiere, je v zjavnom rozpore s článkom 63 ZFEÚ v oblasti pohybu kapitálu a platieb, podľa ktorého: „... sú zakázané všetky obmedzenia pohybu kapitálu medzi členskými štátmi...“ taktiež „sú zakázané všetky obmedzenia platieb medzi členskými štátmi...“.

32) Rozpor s vyššie uvedeným ustanovením zmluvy sa prejaví v účinku daňovej normy podľa článku 1 ods. 492 zákona 228/2012 spočívajúceho v odradení hospodárskych subjektov členských štátov odlišných od Talianska od investovania do derivátových nástrojov, kdekoľvek vytvorených a obchodovaných majúcich ako podkladové aktívum talianske cenné papiere.

33) V tejto súvislosti odvolateľka uvádza rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie z 13. marca 2014, C-375/12, *Bouanich*, bod 43, ktorý stanovil zákaz prijímať národné opatrenia „ktoré môžu odradiť nerezidentov od investovania v určitom členskom štáte alebo odradiť rezidentov uvedeného členského štátu od investovania v iných štátoch“.

34) Preto sa tento senát pýta, či s odkazom na tento konkrétny prípad finančných transakcií uskutočnených medzi subjektmi nerezidentmi prostredníctvom subjektov, ktoré sú tiež nerezidentmi a ktorých predmetom sú deriváty majúce ako podkladové aktíva cenný papier emitovaný talianskou spoločnosťou, je v súlade s európskymi zásadami požiadavka platiť daň z týchto transakcií a podriaďiť ich predbežným správnym a oznamovacím povinnostiam potrebným na vykonanie platby tejto dane zmluvnými stranami, ktoré realizovali transakcie pri zohľadnení, že podobnej dani podliehajú tiež finančné transakcie, ktorých predmetom sú cenné papiere emitované talianskymi spoločnosťami a realizované talianskymi alebo zahraničnými subjektmi nezávisle od štátu usadenia sprostredkovateľa, pričom túto daň je povinný uhradiť subjekt, ktorý má prospech z prevodu vlastníctva.

35) Napriek zdanlivej absencii diskriminácie medzi daňovými režimami podľa odsekov 491 a 492 článku 1 zákona 228/2012 a napriek tomu, že tento senát nesúhlasí s názorom odvolateľky, pokiaľ ide o nedostatok územnej väzby medzi daňou podľa článku 1 ods. 492 zákona 228/2012, ktorej bola podriadená odvolateľka a právnym poriadkom talianskeho štátu, sa domnieva, že je potrebné predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru Európskej únie, keďže má pochybnosti o správnom výklade práva Európskej únie, konkrétne o zlučiteľnosti

právnej úpravy, ktorým sa zaviedla daň z finančných transakcií s článkami 18, 56 a 6 ZFEÚ z vyššie uvedených dôvodov uvádzaných odvolateľkou.

Z týchto dôvodov

s poukazom na článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ) Commissione Tributaria Regionale per Lombardia, (Regionálna daňová komisia Lombardia), prvý senát, vydala

UZNESENIE

o návrhu na začatie prejudiciálneho konania,

aby položil Súdnemu dvoru Európskej únie v súlade s článkom 19 ods. 3 písm. b) Zmluvy o Európskej únii a článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie nasledujúcu otázku:

„Bránia články 18, 56 a 63 ZFEÚ vnútroštátnej úprave, ktorá uplatňuje daň z finančných transakcií bez ohľadu na to, v ktorom štáte sú usadené finančné subjekty a sprostredkovateľ, ktorá zatažuje zmluvné strany transakcie vo výške pevne stanovenej sumy zvyšujúcej sa podľa cenového rozpätia obchodovania a variabilnej podľa typu obchodovaného nástroja a hodnoty zmluvy, ktorá sa má platiť na základe skutočnosti, že predmetom zdanených transakcií je obchodovanie s derivátom, ktorého podkladom je cenný papier emitovaný spoločnosťou usadenou v štáte, ktorý zaviedol túto daň?“

[omissis]

prerušuje

toto konanie do vydania rozhodnutia Súdneho dvora EÚ

nariaduje

zaslanie tohto uznesenia Súdnemu dvoru Európskej únie [omissis]

[omissis] Miláno [omissis] 2. júla 2018